

L Redactor: Mia Morărescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Foto copertă: Andreea Ionescu

We know
books

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IONESCU, ANDREEA**

Povești despre cum ești : roman / Andreea Ionescu. -
București : Cișmigiu Books, 2023
ISBN 978-606-28-1677-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816773

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate,
nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată
fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/
0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

ANDREEA IONESCU

POVEȘTI DESPRE CUM EȘTI

Scrieri cu degetul pe rană și inima pe tavă

Un roman de introspecție

CȘMIGIU
books

Cuprins

Capitolul I	
Pădurea deasă a sentimentelor	11
Capitolul II	
Sufletul voluntar pe frontul iubirii	60
Capitolul III	
Baletul minții pe cerul inimii	96
Capitolul IV	
Aritmetica fericirii salvate din întuneric	132

Capitolul I

Pădurea deasă a sentimentelor

“Oricât i-am cerceta, nu vom reuși niciodată să-i cunoaștem pe oameni, pentru că ei sunt opere de artă în continuă schimbare sub palma timpului.”

Suntem ca niște cârcei cumpliți puși în timpul unui zbor spre bine. Suntem o mână de extaz și-o țicneală al cărei preț de dinainte este întotdeauna neliniștea. Suntem niște spade care înfruntă o briză obraznică și niște corăbii părăsite care au nevoie de valuri prietenoase pentru a ajunge înapoi în port. Suntem cântece de leagăn care au nevoie de glasul unei bunici răbdătoare. Suntem inimi care au nevoie de un suflet ca să doară.

Suntem un fund de cratiță care merge pus pe foc de multe ori și lacrimi care au nevoie

de umeri pe care să se înșire. Suntem bancomate de fericire și pierzători de parole, suntem păpădii care rămân dezbrăcate și puf încălecat pe corpuri străine pe care ajungem să le adorăm. Suntem hoți de iubire sau fugari din calea ei, suntem curajul din final și avem carne nerăbdătoare care rămâne fragedă pe interior.

Suntem monștrii pe care îi împlânzesc copiii și îngeri pe care îi sălbătesc banii. Suntem golurile dintre împliniri și ca firele de păr care se regenerează după cădere. Suntem insomniile cocoțate pe dealuri de idealuri și trădători pentru un minut de pasiune estompată de nimicul ce urmează. Suntem ceasuri care nu se demodează, suntem nebuni care cred în prostii și alegerile ușoare care se năpustesc asupra marilor speranțe. Suntem gloanțe care îi străpung pe nevinovați, suntem fantomele propriului trecut în care ne închidem de năvala prezentului. Suntem pălării de hârtie și mirosul cartofilor prăjiți, suntem baloane care și înțepate se ridică spre cer, suntem crete colorate pe care viața le consumă și se iscăleşte în tablouri.

Suntem pietre prețioase azvârlite în noroaie și ghinioanele celor care își vând norocul. Suntem plase rezistente cu ajutorul cărora ne cărăm zilele în noapte și bucuriile în sânul mamelor. Suntem praful de stele de care se scutură bolta când nu-și mai poate ține nasul și strănutul nesănătos de lângă o ceașcă cu ceai. Suntem expresia unui joc de-a Crăciunul Fericit și vietăți care vor să crească, neștiind că aparenta libertate a maturității e clădită pe chinurile schimbărilor și arsurile sacrificiilor.

Suntem petarde care plesnesc dintr-o dată și făcături ale amorurilor care nu se sting nici cu apă rece, nici cu timpul. Suntem căldări pline din care beau străinii și pantofi purtați care nu se rup în talpă de dragul purtătorului. Suntem gardieni pentru sufletele ce le coasem strâmb, suntem inamici care sfârșesc îndrăgostiți pe o muchie de cuțit și umbrele unor mișcări pisicești.

Suntem demoni care promit să fie cuminți și litere care nu se pot separa. Suntem gogoși

care se topesc în gura celui ce pofteste și farfurii sparte care se pot aduna, dar nu se mai pot lipi. Suntem buza de sus care ocrotește și maneta care mândră schimbă viteza. Suntem liniștea de la capătul patului în care ar încăpea o lume și lumea care dimineța se dă jos din pat jurând liniște spiritului rebel. Suntem ceea ce ne promitem a fi. Suntem oameni și suma tuturor greșelilor noastre, suntem fiori care nu amorțesc.

Suntem niște împiedicați care adesea reușesc să și zboare și suntem mereu în întârziere. Dar suntem atât de minunați când ajungem la fix, pentru a înclina tot pământul în fața celor care pur și simplu visează să existăm undeva. Și să ne arătăm pentru a povesti cu pudoare cum facem noi din destin o săgeată luminoasă care se izbește de primul bloc și cum sărim ca bufonii apucați de bucurie fiindcă pe cât de nătângi suntem, pe atât de extraordinari devenim când ne lipim de cei ce ne seamănă și care până acum au zâmbit înjumătățiți.

Pe lângă faptul că oamenii sunt ca niște faruri, ei au și puterea incredibilă de a fi taxiuri. Niște mobile umane care își plimbă sufletele spre ceea ce nu ar trebui să se termine niciodată, dar și spre ceea ce ia sfârșit prea repede. Suntem niște vietăți care, după ce își împletesc viețile ani la rând, au capacitatea de a deveni străine, de neatins, de neînțeles. Suntem bureți lați care șterg râsetele de dimineață, aniversările cu surprize, serile cu bomboane, bucuriile reușitelor comune, primele străngeri de mână, timidele încercări, escapadele sub soare, legăturile de ață din jurul mâinilor și inelele ce le-am schimbat pentru a face cu ochiul promisiunilor de neîncălcăt.

Dar, paradoxal, suntem ființe nebune care apasă pe propriile răni, care vor să doară, ca să nu uite etern o întâmplare, care se scobesc în caninii memoriei și se întorc cu spiritul acolo unde pot fi doar ele și ce nu se șterge nici cu anii, nici cu voință. Suntem bureți care par să nu lase nicio urmă, când, pe stradă, evităm să dăm ziua bună celor

care, într-un moment, au fost salvările noastre, piese de neînlocuit, soare și lumina fără care credeam că vom trăi în întuneric. Suntem arătări încăpățânate care se obișnuiesc greu cu schimbările și care-și promet solemn să pună punct definitiv, deși întorc capul în urmă. După cei care ne lasă sau după cei pe care îi lăsăm să devină niște trecători cărora brusc le uităm semnele sărutate, ticurile, fricile și orice clipă dată pe jumătate. Suntem paradoxali și ce ia dreapta cu mintea, dă inima înapoi, cu stânga.

Suntem ceea ce simțim, suntem ceea ce alții simt despre noi, deși ne ferim. Suntem acele "chestii ciudate" care ar urla despre inundația din inima lor și furtuni care se mulțumesc cu faptul că toate trec. Suntem expresia puterii camuflate într-un jelu tremurând când realizăm că interiorul nostru este despre ochii care urlă ceea ce gura nu îndrăznește să grăiască. Despre pornirile noastre impulsive și despre "lupii" care au nevoie să fie priviți în ochi și săruțați pe frunte pentru a converti furia în blândețe,

pentru a-și domoli nevoia de a sfâșia. Despre gărzi sufletești care nu termină niciodată la program. Despre îmbrățișări de cinci secunde în care trăiești fericirea supremă și despre oameni pe care ai să-i iubești toată viața și dincolo de ea, despre oameni cărora n-o să le mai spui niciodată asta, însă ei o știu ca pe o șoaptă de ieri.

Suntem întâmplări care se nasc din iubire, care se întâmplă toată viața căutând-o și care sfârșesc fericite în brațele ei. Suntem întâmplări care nu știu să răspundă neprevăzutului. Suntem întâmplări frumoase, de neiertat, de nelăsat. Întâmplări în mijlocul călătoriilor, întâmplări care poartă răspunsuri cât pentru întrebările unei întregi vieți. Suntem întâmplări riscante și plătim la poarta sufletului pentru asta.

Suntem întâmplări în bocanci, dăruim ziduri și rupem uși, spargem bariere și bulversăm peste noapte. Suntem întâmplări și ne petrecem ca niște bilete câștigătoare, suntem întâmplări și sărbători vesele când se

crapă de zi. Suntem întâmplări care adesea se iubesc pe ele mai puțin decât pe ceilalți, suntem patimă și tatuaje pe speranțele celor care așteptau un soare de sub nor. Suntem întâmplări miraculoase în goana pentru întregire. Suntem întâmplări de luat în seamă.

Și știți, puteți uita ce vreți. Lucruri mărunte sau cauze pierdute. Când ieșiți pe stradă, vă puteți îmbrăca la întâmplare. Dar nu vă lăsați inima acasă. Fără ea, s-ar putea să nu fiți recunoscuți. Puteți uita ce vreți. Dar nu uitați să iubiți. Nu uitați să fiți voi, să fiți buni și să fiți acolo, pentru că, din fericire, fiecare e întâmplarea vieții cuiva...

“Nu am purtat niciodată bijuterii, crezând că sunt stridentă, deși am primit aur cât să îmi pun și în păr. M-am temut cronic că oamenii nu se vor mai uita în ochii mei, ci la ele. M-am temut că mă vor considera bogată, neștiind cât de tare bătea vântul în sufletul meu nemobilat.”

Venim pe lume purtând cele mai frumoase bijuterii. Cu toate acestea, le oferim cu ochii închiși celor care nu știu să le păstreze. Facem cadou sufletul, emoția și inocența altor oameni care se laudă ca fiind ale lor, deși, niciodată nu vor spune de unde le-au luat. Renunțăm adesea la cele mai frumoase bijuterii, dăm aur unor semeni care nu au nevoie de el și mergem pe stradă gândind că nu e greșit să ni se urce inima la cap.

Ne lipsim de cele mai de preț bijuterii și de nestematele ființei noastre ca să îi împodobim pe alții în lumină și iubire, ca să facem ferestre în inima lor de piatră, ca să conteze măcar puțin, măcar gestul, fără gramaj. Venim pe lume purtând cele mai frumoase bijuterii și ne prăduim singuri, la nevoie, pentru amintiri nevinovate, bune de turnat ca gazul pe focul de dinainte.

Renunțăm la bijuterii sperând că oamenii nu le cântăresc la amanet, ci le poartă pe portativul ființei lor, cu mândrie și grijă, sperând că strălucirea de azi o să existe și mâine.

Dăm giuvaier după giuvaier, ca și când sufletul poate face oricând la comandă alte podoabe, sperând că viața celor din jur va fi mai bună dacă fixăm în ea ceva prețios, sperând că nu vor îngropa darul nostru de preț.

În pierdere sau în câștig, dăm cu burghiul în propriul suflet, în căutare de alte comori, pentru că nu umblăm niciodată cu acte adiționale, ci cu sentimente fertile prinse-n coliere. Venim pe lume purtând cele mai frumoase bijuterii, dar le împărțim frățeste celor care jură că nu ne fură, celor care ne promit timp și recoltă, celor care mărturisesc că nu vor să fie bogați, celor care se hrănesc cu noi și cu clipa.

Cele mai frumoase bijuterii și lacrimi de diamant sunt cele pe care le cedăm cu toată convingerea și resemnarea. Dăm bijuteriile adesea știind că vom trăi minutul în care altul se îndepărtează cu ele, pentru că visăm cu ochii deschiși la secunda în care se rostește acel mulțumesc, stând pe loc.

De fapt, noi căutăm acea fărâmbă de putere din noi și ne prefacem că e drojdie, pentru că noi ne îmbogățim oferind.

Dar uneori, cel mai sănătos este să te pui pe pământ, în genunchi, și să vezi lumea de jos, de acolo de unde prindea ea viață, să o observi în echilibrul ei, să afli că noi, oamenii și tot ce crește, avem aceeași fragilitate și incredibila frumusețe de moment. Uneori, cele mai înălțătoare clipe sunt cele în care înveți să nu mai privești de sus, ci de la trunchiul fiecărui lucru care există și care își croiește în propria sălbăticie, existența și rezistența.

Uneori, întoarcerea la mirosul scoarței de copac și piciorul ciupercii, fie ea și otrăvitoare, este necesară și obligatorie, pentru a simți că efemerul acesta este de fapt marea primejdie a vieții.

Diferența dintre noi rămâne însă, fără doar și poate, felul și intensitatea a tot ceea ce trăim sub semnul firav al momentului de față

și e o alegere splendidă aceea de a ne epuiza în zodia iubirii. Așa cum este un blestem să sfârșești îmbrățișând fatalitatea dată de cele ce nu pot fi luate cândva acolo, acolo unde răsar ciupercile, fără ca nimeni să le întrebe de ce.

Uneori, cel mai sănătos este să te pui pe pământ și să te minunezi de tot ce ți-a fost ursit și să te bucuri că-l poți respira, să te bucuri că ești omul care poate povesti nu despre ce are, ci despre ce este. Mă întorc mereu să caut privirea inocentă, să simt rușinea născută din prea mult bun simț pe care oamenii nu o mai cunosc. Mă întorc cât de des pot, cu mere și cu iubire, ca să privesc ființele cu "bijuterii", cu uimire și cu dorința de a le semăna măcar puțin.

Mă întorc ca să le învăț blândețea, tandrețea, precauția și mângâierea de două secunde care îți aprinde celulele ca niște lămpi de veghe.

Mă întorc ca să înțeleg și mai puțin vânătoarea și să iubesc și mai tare fragilitatea